

спокойствие освѣнъ въ побѣдата и въ смъртта.

Сжщитѣ тѣзи причини, що подбуждахъ Гжрцитѣ, не малко распаляхъ Турцитѣ. Турекиятъ народъ и Яничаритѣ, раздразени и растриперани, не намирахъ своето спасение освѣнъ въ истреблението на християнитѣ. Яничаритѣ вмѣсто да побѣдяватъ, душахъ. Турцитѣ отъ страхъ изливахъ своята лютость. Не ся говоряше въ столицата освѣнъ за единъ общъ Християнски наговоръ да изтребжтъ Турцитѣ; страхътъ поддържяше лудостьтъж, лудостьтъж подбуждаше вина-та. Най главнитѣ Влашки и Молдавски фамилии, що ся нахождахъ въ Цариградъ, ся избихъ подъ прѣдлогъ като сжучастници съ тѣхнитѣ сжвѣрници. Гжрцитѣ оставяхъ си кжщата и имението и ся прѣселвахъ въ Одесса; тѣзи що неможяха да побѣгнжтъ, бѣхъ принудени да стоижтъ затворени въ домоветѣ си за да отбѣгнжтъ Турската ярость. Жителитѣ отъ Буюкъ-Дере станахъ жертва на войската що отиде въ Влашко противъ Ипсиланти, която не искаше да остави неприятели подирѣ си.

До колкото Християни ся намѣрихъ по каицитѣ въ морето, ся убивахъ. Яничаритѣ не ся постановихъ освѣнъ като снѣхъ триста глави подозрени или невинни отъ най главнитѣ Християнски фамилии. Дервишитѣ прѣдказвахъ скорошното изтрѣбление на Турцитѣ отъ Християнитѣ. Диванътъ заповѣдаше да ся убие князьтъ Моруси, драгоманъ отъ министерството на вжнкашнитѣ дѣла, набѣденъ да е получилъ писмо отъ Ипсиланти. Патриярхътъ Григорий, осемдесетъ годишенъ старецъ, на вржхъ Великъ-денъ ся хвати съ цжрковнитѣ си дрѣхи и ся обѣси прѣдъ цжрквата. Сичкитѣ главни духовни, въ сжщата ноць, ся изловихъ и ся обѣсихъ. Яничаритѣ запретявахъ Християнитѣ да погрѣбыватъ обѣсенитѣ. Тѣхнитѣ тѣла подирѣ три дни, като ся снимахъ отъ бѣселото, давахъ ся на Еврентѣ които ги влачяхъ въ морето. Морекитѣ води, въ Вжспорьтъ, изхвжрляхъ тѣлата по краятъ. Женитѣ и дѣцата на умрѣлитѣ и на побѣгналитѣ ся продавахъ като роби въ пазаритѣ. Диванътъ размишляваше за общата жертва на Християни-